

bcn
clàssics

Palau de la Música
L'Auditori

22/23

31
05
23

PALAU DE LA MÚSICA

Orchestre des Champs-Élysées Philippe Herreweghe

Orchestre des Champs-Élysées

Director titular: **Philippe Herreweghe**

31 de maig de 2023 a les 20h, al Palau de la Música Catalana
Durada aproximada: 98 minuts amb mitja part inclosa

bcn
classics

Palau de la Música
L'Auditori

22/23

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Simfonia núm. 41 en Do major, K. 551 ("Júpiter")

31'

Allegro vivace

Andante Cantabile

Menuetto. Allegretto

Molto Allegro

Pausa 20 minuts

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Simfonia núm. 3 en Mi bemoll major, op. 55 ("Heroica")

47'

Allegro con brio

Marcia funebre (Allegro assai)

Scherzo (Allegro vivace)

Finale (Allegro molto)

Orchestre des Champs-Élysées

Direcció

Philippe Herreweghe

Concertino

Alessandro Moccia

1r Violí

Ilaria Cusano
Giusy Adiletta
Roberto Anedda
Catherine Arnoux
Carlotta Conrado
Julia Didier
Pauline Fritsch
Enrico Tedde

2n Violí

Corrado Masoni
Solenne Guilbert
Diego Castelli
Alexia Fouilloux
Rebecca Gormezano
Clara Lecarme
Andreas Preuss
Claire Sottovia

Viola

Catherine Puig
Luigi Moccia
Marie Bretagne
Brigitte Clément
Benoît Morel
Joël Oechslin

Violoncel

Ageet Zweistra
Andrea Pettinau
Hilary Metzger
Vincent Malgrange
Harm-Jan Schwitters

Contrabaix

Axel Bouchaux
Joe Carver
Damien Guffroy
Massimo Tore

Flauta travessera

Georges Barthel
Amélie Michel

Oboè

Emmanuel Laporte
Taka Kitazato

Clarinet

Nicola Boud
Daniele Latini

Fagot

Julien Debordes
Jean-Louis Fiat

Trompa

Antoine Dreyfuss
Jean-Emmanuel Prou
Frank Clarysse

Trompeta

Arne Van Eenoo
Sander Kintaert

Timbals

Marie-Ange Petit

Orchestre des Champs-Élysées

L'Orchestre des Champs-Élysées centra la seva activitat en la interpretació amb instruments d'època del repertori de Haydn fins a Debussy. Aquesta orquestra va néixer el 1991 per iniciativa d'Alain Durel, director del Théâtre des Champs-Élysées, i de Philippe Herreweghe. Durant diversos anys l'orquestra ha estat resident al Théâtre des Champs-Élysées i al Palais des Beaux-Arts de

Brussel·les i ha tocat a la majoria de les principals sales de concerts: la Musikverein de Viena, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Barbican Centre de Londres, la Philharmonia de Munic, Berlín i Colònia, l'Alte Oper de Frankfurt, el Gewandhaus de Leipzig, el Lincoln Center de Nova York, el Parco della Musica de Roma, els auditoris de Lucerna i de Dijon, etc. També ha ofert concerts al Japó, Corea, la Xina i Austràlia. Philippe Herreweghe dirigeix aquesta orquestra, tot i que molts directors han estat convidats a dirigir-la, com ara Daniel Harding, Christian Zacharias, Heinz Holliger, Christophe Coin i René Jacobs.

El repertori de l'Orchestre des Champs-Élysées ha anat evolucionant al llarg dels anys i abraça actualment més de cent cinquanta anys de repertori musical. Les darreres temporades mostren aquesta evolució, ja que inclouen obres de Mozart i de Haydn, però també de Dvorak, Brahms, Mahler, Ravel i Stravinski.

Com a director de l'orquestra, Philippe Herreweghe ha promogut la col·laboració amb el Collegium Vocale Gent, amb el qual han enregistat les obres més importants del seu repertori. Les seves darreres publicacions discogràfiques (*Rapsòdia per a contralt* de Brahms, *Missa solemnis* de Beethoven i *Te Deum* de Bruckner) han estat molt ben valorades per la crítica internacional.

Des de 2014 l'Orchestre des Champs-Élysées col·labora regularment amb el director d'orquestra Louis Langrée interpretant obres d'òpera i de música francesa (*Pelléas et Mélisande*, 2014, *La mer*, 2016, *Comte Ory*, 2017, *Hamlet*, 2018, *Fortunio*, 2019, i *La valse/Boléro*, 2019 i 2020).

L'Orchestre des Champs-Élysées col·labora amb el TAP (Teatre Auditori de Poitiers) i resideix a Nova Aquitània, on rep les subvencions de la DRAC d'aquesta regió i de l'Ajuntament de Poitiers. De forma puntual, l'orquestra rep el suport de l'Institut Français i de la SPEDIDAM (Société de Perception et de Distribution des Droits des Artistes-Interprètes) per a les gires internacionals. L'orquestra rep també el suport de la Fundació Orange per al projecte a Nova Aquitània «Cor i Orquestra dels Joves», i d'AG2R La Mondiale, així com de la regió de Viena per al projecte «Música i memòria».

És membre fundador de la FEVIS (Fédération des Ensembles Vocaux et Instrumentaux Spécialisés). També forma part del sindicat Profedim (sindicat professional de productors, festivals, conjunts i difusors independents de música). L'Orchestre des Champs-Élysées dona les gràcies al seu Cercle d'Amics i al seu club d'empreses Contre-Champs: Hôtel de l'Europe (Poitiers), Grenouilles Productions (Poitiers), Du Beau du Bon (Llebotges), Études Notariales (Feytiat & Bourganeuf), Pavillon Sully (París), Lutherie Antoine Lacroix & Associés (Poitiers), Restaurant Les Archives (Poitiers), e-Qual (Poitiers), Le Grand Magasin (Poitiers), SERI (Châtelleraut), Aliénor Consultants (Poitiers) i Sklux (Montmorillon).

Philippe Herreweghe

Director

Philippe Herreweghe va néixer a Gant, on va estudiar a la Universitat i al Conservatori Superior de Música amb el pianista Marcel Gazelle. En aquest període va començar a interessar-se per la direcció i el 1970 va fundar el Collegium Vocale Gent. Per la seva excepcional visió de la música va captar l'atenció de Nikolaus Harnoncourt i de Gustav Leonhardt, els quals el van convidar a col·laborar en un enregistrament de la integral de les cantates de Bach.

La seva concepció de la música vocal, tan viva, autèntica i retòrica, va ser ràpidament apreciada a totes les sales de concerts i el 1977 va fundar a París el grup La Chapelle Royale, especialitzat en la interpretació del repertori de música francesa del Segle d'Or. De 1982 a 2002, Philippe Herreweghe va ser el director artístic de les Académies Musicales de Saintes. Al llarg d'aquest període va crear diferents grups amb els quals va interpretar de manera autèntica i real un repertori musical que s'estén des del Renaixement fins a la música contemporània. Així es van crear grups com l'Ensemble Vocal Européen, especialitzat en polifonia del Renaixement, o l'Orchestre des Champs-Élysées, fundada el 1991 amb l'objectiu d'interpretar el repertori musical del romanticisme

i del postromanticisme amb instruments d'època. Des de 2009, Philippe Herreweghe col·labora activament amb el Collegium Vocale Gent amb l'objectiu de crear un gran cor simfònic europeu. Des de 2001 és el director artístic de l'Accademia delle Crete Senesi, un festival d'estiu que té lloc a la Toscana i que és conegut des de 2017 com a Collegium Vocale Crete Senesi.

Philippe Herreweghe cerca sempre d'ampliar els seus horitzons artístics interessant-se, entre d'altres, pel repertori de la música simfònica des de Beethoven fins a Stravinski. És director de l'Antwerp Symphony Orchestra des de 1997. A més dels seus diversos càrrecs, Philippe Herreweghe rep regularment invitacions per dirigir altres orquestres, com ara la Concergebouworkest d'Amsterdam, la Gewandhausorchester de Leipzig, la Scottish Chamber Orchestra o la Tonhalle Orchestre de Zurich. Per a les pròximes temporades, Herreweghe ja té previst col·laborar amb la Staatskapelle de Dresden, la Philharmonia Orchestra de Londres, la Kammerorchester de Basilea i la Cleveland Orchestra.

Philippe Herreweghe ha aconseguit elaborar, juntament amb aquests diferents grups, una àmplia discografia de més de cent vint enregistraments sota segells discogràfics tan importants com Harmonia Mundi France, Virgin Classics i PentaTone. Els indispensables d'aquesta àmplia discografia són, entre d'altres, *Les Il·làgrimes de sant Pere* de Lassus, *La Passió segons sant Mateu* de Bach, la integral de les simfonies de Beethoven i de Schumann, el cicle de *lieder L'infant del corn* meravellós de Mahler, la *Simfonia número 5* de Bruckner, *Pierrot Lunaire* de Schoenberg i la *Simfonia dels salms* de Stravinski. El 2010 Philippe Herreweghe va crear el seu propi segell discogràfic, Φ (phi), en col·laboració amb Outhere-Music. Des de llavors, ha publicat al voltant de vint enregistraments amb música que va des de William Byrd fins a Igor Stravinski. Entre les darreres publicacions podem destacar el *Te Deum* i la *Missa número 2* d'Anton Bruckner (LPH034), l'*Oda funèbre* i cantates de J. S. Bach (LPH035) i el *Cinquè llibre de madrigals* de Carlo Gesualdo (LPH036).

Gràcies a la seva visió tan personal i a la coherència del seu compromís musical, Philippe Herreweghe ha estat guardonat en nombroses ocasions. El 1990 la premsa musical europea el va nomenar «Personalitat musical de l'any». El 1993 va ser escollit, juntament amb el Collegium Vocale Gent, ambaixador cultural de Flandes. Un any més tard va rebre l'orde d'oficial de les Arts i les Lletres de Bèlgica i el 1997 va ser nomenat doctor *honoris causa* per la Universitat Catòlica de Lovaina. El 2003 va rebre a França el títol de cavaller de la Legió d'Honor. Finalment, el 2010, la ciutat de Leipzig va condecorar Herreweghe amb la Medalla Bach com a recompensa per la seva labor d'interpretació de l'obra de Bach. El 2017, Philippe Herreweghe va rebre un doctorat honorífic de la Universitat de Gant. El 2021 va ser guardonat amb el premi Ultima, atorgat pel Govern de Flandes i que reconeix el mèrit cultural.

Notes al programa

WOLFGANG AMADEUS MOZART

SIMFONIA NÚM. 41 EN DO MAJOR, K. 551 ("JÚPITER")

A partir del seu trasllat a la ciutat de Viena, la producció musical de W. A. Mozart (1756-1791) va minvar notablement en simfonies, ja que les noves obligacions de l'autor a la capital van fer que hagués d'adreçar pràcticament tots els seus esforços al terreny de la música de cambra, el concert i l'òpera. Davant d'aquesta disminució numèrica, les set simfonies compostes a Viena després de 1781, i no sempre pensades per ser estrenades en aquesta capital, són un conjunt d'obres mestres dotades d'una personalitat que reivindica el caràcter únic del seu autor dins de la música europea de finals del segle XVIII.

Entre aquestes obres destaquen les tres últimes, peces fonamentals del repertori simfònic intemporal, escrites durant l'estiu de 1788 i que, paradoxalment, sembla que no van arribar a estrenar-se en vida de Mozart. S'ha assenyalat en nombroses ocasions la concepció, en certa manera unitària, després d'aquest conjunt de tres obres que tancaven el cicle mozartià, partint d'una disposició successiva en tres fases creatives: tesi (l'exultant *Simfonia en mi bemoll major*, KV 511), antítesi (la dramàtica *Simfonia núm. 40 en sol menor*, KV 550) i síntesi (la vigorosa *Simfonia núm. 41 en do major*, KV 551). Sembla evident que aquest darrer aspecte no va ser intenció de Mozart i que va ser vist per la crítica després de nombrosos estudis i anàlisis. Però el que sí que es dedueix d'una anàlisi detinguda és el caràcter diametralment oposat i personal de la música en cadascun dels casos, sempre dins d'uns patrons de qualitat tan personals que excedeixen en alguns aspectes els propis límits de l'estil clàssic.

Davant d'un fet així, podríem perfectament formular-nos una relació merament numèrica entre l'edat de Mozart en morir —36 anys— i el nombre de simfonies compostes per ell mateix i catalogades per Koechel (sense comptar-hi les simfonies concertants) —41 composicions—, sobretot si les comparem amb les més de cent escrites pel seu contemporani Franz Joseph Haydn (1732-

1809) durant la seva llarga vida. La lògica ens portaria a pensar, amb una certa nostàlgia, en el que Mozart podria haver fet (i no sols en el camp simfònic) si hagués viscut més temps, la qual cosa, com a premissa inicial, resulta coherent. Però quan un se sent profundament mozartià, fins al punt d'atrevir-se a conuiuïre durant períodes més o menys quotidians amb l'aclaparadora i sempre sorprenent personalitat humana i artística d'aquest gran geni, aquesta formulació no s'aguanta en veure que, en la seva curta vida, el compositor de Salzburg va portar la música molt més enllà que tots els seus contemporanis i va donar una sèrie de mostres que en fan un autor clàssic en formació i essència, però que excedeix els límits de la seva època i el seu estil i que es projecta en la música posterior amb una importància cabdal. N'hi ha prou amb una simple comparació, en cap cas tenyida de sentit pejoratiu, entre les magistrals darreres simfonies de Haydn (compostes ja al segle XIX) i de Beethoven (culminació del classicisme) i les tres que ens ocupen: el tractament instrumental d'aquestes últimes, la riquesa de textures, el seu caràcter i, resumint, la inspiració i l'originalitat són molt més grans (les de Haydn resulten molt més convencionals). Aquest balanç entre expressió i forma, tan fidelment mantingut al llarg de tot el període clàssic, es decanta a favor del primer aspecte i presagia, així, postulats molt propers als dels autors romàntics.

La *Simfonia núm. 41 en do major*, KV 551, coneguda també com a *Simfonia Júpiter*, corona magistralment el catàleg orquestral mozartià amb les seves dilatades dimensions, on troba cabuda tota l'experiència musical del seu autor, unida a una gran varietat de problemes contrapuntístics, harmònics i tímbrics que es resolen d'una manera reconfortant per a l'oïdor. Tot transcorre en una elaborada configuració constructiva i una brillant monumentalitat que li van valer el sobrenom del déu grec amb què avui la coneixem, amalgamades amb els ideals de senzillesa, transparència i lleugeresa propis del classicisme i aconseguits a través d'una acurada escriptura. S'ha escrit que la seva estructura i el seu vigor són, fins i tot, «olímpics», en un sentit que podem assimilar al terme heroic aplicat a alguns aspectes de la música del període central de Beethoven. Mozart, a més de mostrar un simfonisme vibrant, sembla emular tant la intimitat expressiva pròpia de la música de cambra com la frescor melòdica de l'òpera bufa i dels estils propis de la música del segle XVIII, que manejava amb notable mestria.

Aquesta simfonia consta de quatre temps, aparentment convencionals però originals, atès que el *finale* és un immens colofó en el qual Mozart mostra un dels treballs temàtics més impressionants de tota la història de la música, comparable

als presentats per Bach en *L'art de la fuga*, per Schubert en la *Simfonia en do major* o per Beethoven en la *Sonata, op. 106*. Després d'un inici impetuós, l'*allegro vivace* que obre la *Simfonia Júpiter* emana de la típica forma bitemàtica de sonata amb tres parts —exposició, desenvolupament i recapitulació—, a les quals s'afegeix una coda final. Destaca com a curiositat el fet que Mozart utilitza com a subjecte conclusiu de la primera secció el tema de la seva ària bufa *Un bacio di mano* (KV 541). Tot el moviment manté un vigor inicial combinat amb la intimitat d'alguns passatges dins d'originals agrupacions tímbriques.

En un clima que contrasta molt amb el temps anterior, el segon moviment és un *andante cantabile* d'atmosfera calmada, encara que tocat amb moments de dramatisme conduïts a través d'una estudiada planificació modulant. Tota la finor i l'elegància cortesanes pròpies de l'època, i que tan bé es reflectien en la dansa, són presents al llarg del *menuetto* amb el trio central i la reexposició del primer moviment, després del qual en el *finale molto allegro* el compositor aborda una estructura més lliure. Finalitzats l'exposició i el desenvolupament d'un senzill tema de tan sols quatre notes, utilitzat igualment en el «Credo» de la seva Missa, KV 129, Mozart introdueix una fuga breu (trenta compassos) en una autèntica apoteosi del procediment contrapuntístic imitatiu. La resta del moviment mostra una estructura no convencional de sonata, sota la qual sempre subjau la presència latent de la fuga, com a al·lusió i contrapunt. Precisament, l'habilitat amb la qual juga el compositor és el que permet reconèixer el magistral treball temàtic de l'últim i més sorprenent Mozart.

Javier Garbayo

LUDWIG VAN BEETHOVEN

SIMFONIA NÚM. 3 EN MI BEMOLL MAJOR, OP. 55 ("HEROICA")

Les nou simfonies de Beethoven ofereixen el retrat més vigorós del pensament musical d'un geni que va ultrapassar les fronteres del seu temps. Sense perdre les arrels clàssiques que l'uneixen a Haydn i a Mozart, el sord de Bonn va portar el gènere simfònic fins al cim. Mai abans no s'havia conegut un impuls rítmic tan continu i implacable, ni tanta intensitat en la pintura de sentiments i en el pols narratiu, a vegades de manera aspra i violenta. I ho va fer, a més, sense trencar

les regles clàssiques —va mantenir en el corpus simfònic l'estructura general en quatre moviments— i ni tan sols en les seves darreres composicions es va apartar de la lògica musical més estricta. No obstant això, ho va revolucionar tot amb una força expressiva i un clar humanisme que els seus contemporanis no sempre van entendre. En el cas de l'estrena de la *Simfonia número 3, en mi bemoll major, op. 55*, «Heroica», que va tenir lloc el 7 d'abril de 1805 al Theater an der Wien, sota la direcció del compositor, cal parlar de triomf, no pas rotund, però sí essencial a l'hora d'impulsar definitivament el seu prestigi internacional com a simfonista genial per tot Alemanya primer i després per tot Europa, on se'l comparava amb Haydn i Mozart.

L'obra va ser esbossada el 1802 durant la seva cèlebre estada a Heiligenstadt, és a dir, l'any de l'agreujament de la seva sordesa, les temptacions de suïcidi i el desesperat «testament de Heiligenstad»; però Beethoven no va posar fil a l'agulla fins a la primavera de 1803 i va treballar en la seva composició fins al maig de 1804. Probablement, abans de l'estrena pública vienesa, va tenir lloc una audició privada l'agost d'aquell any a casa del príncep Lobkowitz, dedicatari definitiu de la partitura.

S'ha escrit molt sobre la intenció inicial de Beethoven de dedicar la seva tercera incursió simfònica a Napoleó Bonaparte, a qui llavors considerava «llibertador» d'Europa; però si alguna cosa ha quedat clara entre els seus biògrafs més fiables és que la idea de dedicar una simfonia a Napoleó va ser suggerida o bé pel llavors ambaixador de França a Viena, el general Bernadotte, o bé pel famós violinista Rudolph Kreiser, a qui Beethoven va dedicar la seva cèlebre i sensacional sonata. No insistirem aquí en l'admiració sincera que inicialment va sentir Beethoven envers Napoleó, que només era un any més gran que ell. La imatge de l'heroi va caure esmicolada quan, als ulls del compositor, va traïr l'esperit de la Revolució en fer-se coronar com a emperador: «Ara només obeirà les seves ambicions més perverses, vol enlairar-se per damunt dels altres i l'única cosa que ha fet és convertir-se en un vulgar tirà!», va escriure el compositor, profundament decebut. El títol final va ser *Simfonia heroica, composta per celebrar la memòria d'un gran home*: Beethoven no sols va esborrar la dedicatòria a Napoleó; va decidir substituir la inicialment prevista *Marxa triomfal* (que més endavant es va convertir en l'últim moviment de la *Cinquena simfonia*) per una *Marxa fúnebre*.

No n'hi ha prou d'afirmar, com fan tants especialistes, que l'*Heroica* marca una frontera definitiva entre les dues primeres simfonies i les posteriors. El veritablement rellevant és que en aquesta obra Beethoven dinamita a

consciència els gastats esquemes de la simfonia clàssica. En certa manera, aquest esperit que animava el seu poderós instint d'improvisador i, per tant, d'infatigable experimentador de les possibilitats sonores que li oferien els instruments de la seva època, en evolució contínua, es manifesta amb una embranzida, un instint narrador, un poder i una energia rítmica literalment irresistibles. En qüestions d'efectius orquestrals, va afegir-hi una tercera trompa i va mantenir a la plantilla la fusta a dos, dues trompetes, timbales i corda. No és, per tant, el més rellevant. Les sorpreses venen del seu geni impulsor, de la imaginació i l'ambició a l'hora de tractar el material, donar-li cos i portar a bon port la simfonia més llarga que havia escrit mai.

Músics tan fascinants i diferents com Nikolaus Harnoncourt, Carlo Maria Giulini, John Eliot Gardiner, Herbert von Karajan o Frans Brüggen han coincidit a l'hora de subratllar el valor d'aquest impuls narrador que mai defalleix i, de fet, capta immediatament l'atenció de l'oïdor i manté l'interès fins al final de la simfonia. En els seus quatre moviments —*Allegro con brio*, *Marcia funebre (Adagio assai)*, *Scherzo (Allegro vivace)* i *Finale (Allegro molto)*— Beethoven es reafirma com un mestre del desenvolupament capaç dels recursos més rics i variats del seu temps: compassos en estil fugat, amplis acords sincopats capaços de generar una energia vital irresistible, temes que reapareixen amb una nova fesomia, una gamma dinàmica d'accents colpidors. Evidentment, l'eloqüència expressiva, l'atmosfera única i el pols que anima la cèlebre *Marcia funebre* són, sens dubte, uns dels màxims assoliments de tot el seu simfonisme. També són prodigiosos els contrastos que animen l'*Scherzo* i la velocitat, sense parangó, que imposa a les cordes l'execució de cops d'arc especials. O l'ímpetu que amara tot el moviment final, amb aquest bell tema, emprat diverses vegades per Beethoven (com al final del ballet *Les criatures de Prometeu*), i el consumat art en la sèrie de variacions, fruit, sens dubte, d'un intèrpret acostumat a guanyar-se l'atenció del públic amb els recursos més variats i sense renunciar mai a aquesta llibertat que només proporciona l'art de la improvisació —avui irremissiblement perdut en l'àmbit clàssic. Tot això revela, una vegada més, la importància de conèixer Beethoven en la seva triple faceta de compositor, intèrpret i improvisador, sempre cercant nous sons, efectes i matisos en un llenguatge en renovació constant, cosa que ha deixat ben assentada el pianista i pedagog Lucca Chiantori en el seu fascinant assaig *Beethoven al piano* (Nortesur-Musikeon, 2010). En aquest sentit, l'*Heroica* és un esclat de força creadora que, més de dos-cents anys després de la seva estrena, ens continua sorprenent plenament.

Perquè
vols

vibrar **d'emoció**
amb tots els sentits

LA VANGUARDIA

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCNCLASSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

@7Portes

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

FESTIVAL TORROELLA

29.07
VESPRES
D'ARNADÍ
DANI ESPASA

30.07
ORCHESTRA
OF THE AGE OF
ENLIGHTEN-
MENT
MARK
PADMORE

02.08
YULIANNA
AVDEEVA
PIANO

03.08
QUARTET
GERHARD

04.08
LES SACQUE-
BOUTIERS

05.08
GLI
INCOGNITI
AMANDINE
BEYER

06.08
MARIA DEL
MAR BONET &
L'ARPEGGIATA

09.08
CHAMBER
ORCHESTRA
OF EUROPE

10.08
QUARTET
GERHARD

11.08
ENSEMBLE
O VOS OMNES

12.08
CONCERTO
KÖLN & JEA-
NINE DE BIQUE

13.08
JOAQUÍN
ACHÚCARRO
PIANO

16.08
ERIKA
GRIMALDI
ALBERT
GUINOVART

17.08
LE POÈME
HARMONIQUE

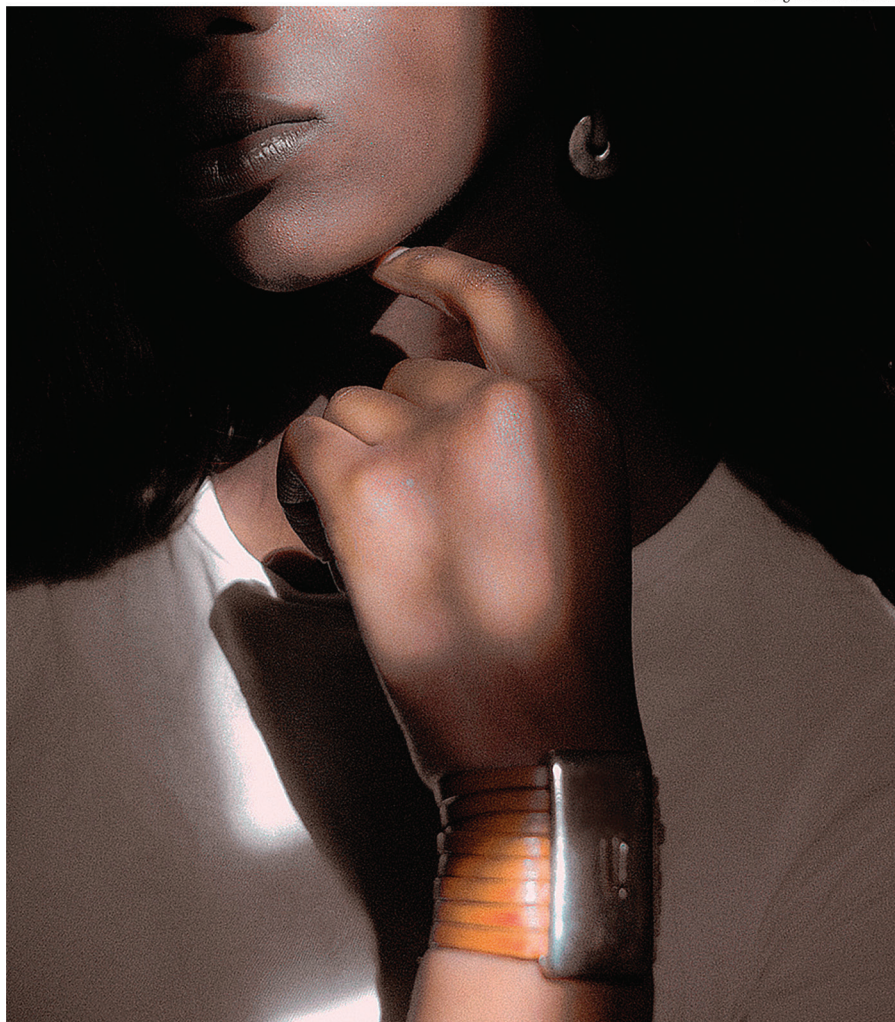
18.08
VÍKINGUR
ÓLAFSSON
PIANO

14.07
ORQUESTRA SIMFÒNICA
DEL VALLES
MARCO MEZQUIDA
Celebració del centenari
Les Illes Medes

29.07
OBERTURA ACCIÓ
PERFORMANCE
Mar Serinyà
Marc Miserachs

11.08
ELS DOS MONS
DE JOSQUIN DES PREZ
Conferència a càrrec de
Ramón Andrés

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com

Handmade

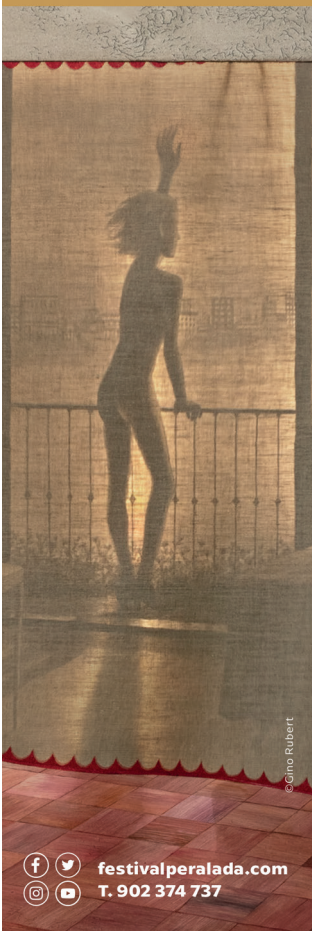
© [egassbarcelona](https://www.instagram.com/egassbarcelona)

FESTIVAL PERELADA

ESPERIT AMFITRIÓ

JULIOL-AGOST 2023

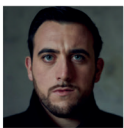

© Gino Rubert

festivalperalada.com
T. 902 374 737

ESGLÉSIA DEL CARME · 20H

Freddie De Tommaso

28 JULIOL RECITAL LÍRIC

FREDDIE DE TOMMASO

Audrey SAINT-GIL, piano

Diana Damrau

29 JULIOL RECITAL LÍRIC

DIANA DAMRAU & NICOLAS TESTÉ

AMOR I VIDA

Helmut DEUTSCH, piano

Leonardo García Alarcón

30 JULIOL

LEONARDO GARCÍA ALARCÓN

MONTEVERDI - PIAZZOLA

CAPPELLA MEDITERRANEA

Jordi Savall

31 JULIOL

JORDI SAVALL

LA NIT DELS TRES REIS

LE CONCERT DES NATIONS

Victoria de los Angeles

2 AGOST RECITAL LÍRIC

CANTAR DEL ALMA

HOMENATGE CENTENARI

VICTORIA DE LOS ÁNGELES

Núria RIAL, soprano

Rubén FERNÁNDEZ AGUIRRE, piano

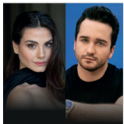

Jonathan Tetelman

3 AGOST RECITAL LÍRIC

JONATHAN TETELMAN

Daniel HEIDE, piano

Serena Sáenz

5 AGOST RECITAL LÍRIC

SERENA SÁENZ & XABIER ANDUAGA

Maciej PIKULSKI, piano

MIRADOR DEL CASTELL · 22H

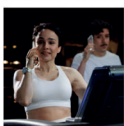

Israel Galván

1 AGOST

ISRAEL GALVÁN

SOLO

Maria Goiricelaya

4 AGOST ÒPERA

THE TELEPHONE, DE MENOTTI

Maria GOIRICELAYA, direcció escènica,

Ivan MARTÍN, direcció musical,

Ruth GONZÁLEZ, Jan ANTEM, ENSEMBLE GALDÓS

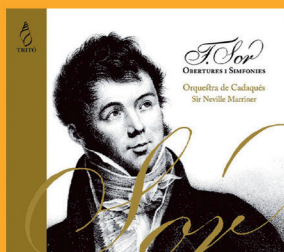
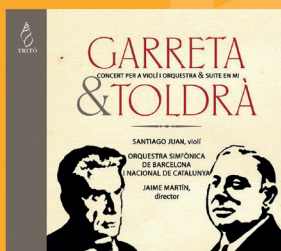
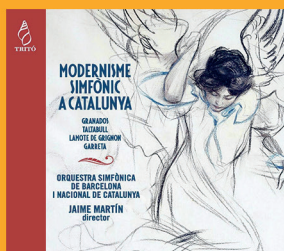
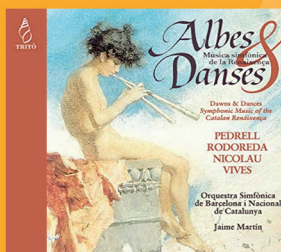
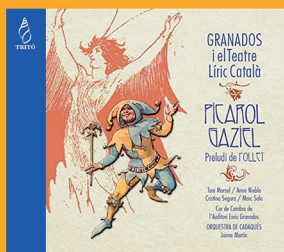
AFTER PARTY: TICKET TO RIDE:

THE BEATLES Y BOWIE BY GIO SYMPHONIA

& COCKTAIL NIGHT

Compromesos amb el patrimoni musical català

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

bcn
clàssics

Palau de la Música

23/24

Abona't
a la nova
temporada

**Entrades ja
a la venda!**

bcnclassics.cat

Tel 93 342 61 75

@bcnclassics

17.10.23

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Maxim Vengerov

Schumann, Brahms i Prokófiev

16.11.23

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Renaud Capuçon

Orquestra de Cambra de Lausanne

Mozart, Strauss i Beethoven

13.12.23

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Novena de Beethoven

i Orfeón Donostiarra

Orquestra ADDA Simfònica
Josep Vicent

28.01.24

17:30 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Zubin Mehta

Orquestra Filharmònica de Munic

Brahms 2 & 4

16.02.24

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Hilary Hahn

Gianandrea Nosedà

Washington National Symphony Orchestra

07.03.24

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Novena de Dvořák:

Simfonia del Nou Món

Orquestra Filharmònica Txeca
Semion Bitxkov

29.04.24

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Ton Koopman

Orquestra Barroca d'Amsterdam

Ofrena musical de J. S. Bach

27.05.24

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Hélène Grimaud

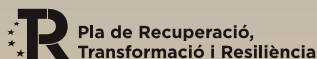
Beethoven, Brahms i Bach

Cicle BCN Clàssics 22/23

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

@bcnclassics

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!